

Military Service as Love for One Another

Military service as well as activities in other fields of public service has God's blessing. Regarding military service, Jesus Christ Himself praised the great faith of the Roman army centurion and healed the officer's sick servant. Christ does not speak against military service or say that it is not needed (Lk 7:1-10). St. John the Baptist provided soldiers with this teaching: "Do not reproach or make false demands. Be content with your wages." (Lk 3:14) The commandment to love one's neighbour has a broader meaning than an individual person. The term "neighbour" has a broad meaning, referring not only to an individual, but also to a state or nation—a people—in general. The ultimate type of love is self-sacrifice for one's homeland and for its people. Our Lord Jesus Christ placed the highest value on this love, "Greater love has no one than this that one lay down his life for his friends." (Jn 15:13) During peace-time, Christian self-sacrifice takes the form of selfless efforts for the benefit and prosperity of the state and its people. During times of war or insecurity, it takes the form of a willingness to sacrifice one's life to save the homeland and to preserve its integrity and independence.

Військова служба як любов до ближніх

Сам Христос похвально відгукнувся про велику віру сотника Римського війська і зцілив хворого його слугу, але жодним словом не обмовився про шкідливість чи непотрібність військової служби (Лк. 7:1-10). А святий Іван Хреститель звертався до воїнів із таким повчанням: "Нікого не кривдьте, ані не оскаржуйте фальшиво, задовольняйтесь платнею своєю" (Лк. 3:14). Таким чином, військова служба, як і діяльність людини у будь-якій іншій сфері суспільного життя, благословенна Богом. Поняття "ближній" у широкому сенсі цього слова стосується не тільки окремо взятої людини, але і держави чи народу взагалі. Тому заповідь про любов до ближнього і має таке широке значення. А із любові до рідної землі та до свого народу визріває та найвища жертвна любов, яка називається самопожертвою. Такій любові найвищу оцінку дав Господь наш Ісус Христос: "Ніхто більшої любові і

не має над ту, як хто свою душу (тобто життя своє) поклав би за друзів своїх" (Ін. 15:13). У дні мирного життя самопожертва християнина має проявлятися в його самовідданій праці, спрямованій на добро і процвітання держави та свого народу. У дні лихоліть, небезпеки вона має проявлятися в готовності пожертвувати своїм життям заради спасіння рідної землі, збереження її цілісності та незалежності.

Істотні ознаки воїна-християнина

Воїн-християнин повинен істотно відрізнитися від тих воїнів, які далекі від християнського світосприйняття. Адже він на свій службовий обов'язок дивиться із позицій вічності, для нього справжніми цінностями являються виключно ті, які мають вічний і духовний характер. Тому воїн-християнин мужній і самовідданий, перший у бою, але останній серед тих, хто прагне відзнаки чи нагороди. Християнська свідомість обумовлює милостиве ставлення до переможених ворогів, вміння співчувати та допомагати їм. Ідучи навіть на смерть заради блага своїх ближніх, воїн-християнин керується не тільки обов'язком перед державою чи своїм народом, а в першу чергу християнською заповіддю про любов до ближніх.

Key Qualities of a Christian Soldier

A Christian soldier should differ fundamentally from those military personnel who do not have a Christian worldview. The Christian soldier views their military duties from the position of eternal life and they see true values—as only those that are eternal and spiritual. Christian soldiers are brave and selfless, foremost in battle, but last among those who seek honours or awards. A Christian consciousness requires a gracious attitude towards the defeated enemy—an ability to empathize and help them. Even going to death for others, Christian soldiers are guided by a sense of duty to their country and its people. Most importantly, they are guided by the Christian commandment to love one another.

Роль військового священика в Армії

Пастирі Церкви зобов'язані бути в армії. Тут вони необхідні з багатьох причин. По-перше, військо—це частина великої пастви Церкви Христової. Тут пастир виступає як звер-

шувач Богослужіння, як духівник, що оберігає військовослужбовців від відчаю, суми, жорстокості, озлоблення, запеклості та багатьох інших пороків, що легко розвиваються під впливом різних умов військового середовища. Також пастир повинен підтримувати у військових почуття обов'язку. Пастирське піклування також повинно виражатися в уважному відношенні до їхніх духовних запитів і переживань, у проповідях з церковної кафедри, у духовних розмовах з ними. Перед пастирем у війську стоїть завдання запобігти моральній деградації військовослужбовців і буде мати позитивне значення в сфері духовного розвитку військових, але і у створенні таких Збройних Сил, де підкорення правді Божій стане вище підкорення будь-яким людським законам. Пастир повинен дати військовим усвідомлення того, що боротьба зі злом повинна бути правильною, щоб самій не стати злом, навіть якщо цього від тебе вимагають. Прикладом із життів святих, які поєднували військову службу і християнську мораль.

The Role of the Military Chaplain

Military chaplains are needed in the army for many reasons. Firstly, the army is part of the flock of Christ's Church. Chaplains conduct worship services, provide spiritual counsel and assist in protecting military personnel from despair, sadness, cruelty, anger and brutality that may easily develop under various military circumstances. They also assist in cultivating a sense of duty to nation and people. Chaplains are called on to

One of the first UGOCC chaplains in the Canadian Army. Fr. Semen Sawchuk.

respectfully address the spiritual questions and concerns of military personnel in their homilies and in one-on-one meetings. The chaplain's task in upholding military morale aims to make a positive impact on the service personnel themselves and influence the development of an Armed Forces where submission to God's truth supercedes any human law. The chaplain should provide military personnel with an understanding of a correct manner of fighting against an enemy whereby one avoids becoming and engaging in horrendous acts—even if it is demanded of you. The lives of the saints provide examples for today of how military service can be combined with Christian morality.

Early Military Chaplaincy in the UOCC

Fr. Semen Sawchuk played a leading role in establishing Ukrainian Orthodox chaplaincy in the Canadian Forces during WWII. He was one of the first two Ukrainian Orthodox chaplains appointed to the Canadian Armed Forces. With his well-researched brief on Ukrainian Canadian issues and the chaplaincy issue, Fr. Sawchuk convinced the Canadian Government and the Department of Defense that military chaplaincy would greatly benefit from the Ukrainian Orthodox Church chaplaincy. He lobbied that providing services for Ukrainian Orthodox servicemen would remove harmful feelings and discrimination against Ukrainian soldiers. Fr. Sawchuk, at 47 years old, volunteered to service the Central Command, including Manitoba, Saskatchewan and Alberta. Fr. Sawchuk was one of the first Ukrainian Orthodox chaplains to go overseas, first for a two-month stint based in England, and then eventually for a six-month appointment. He was concerned about the Ukrainian servicemen abroad and the displaced persons coming from Ukraine. WWII veterans in the UOCC today still fondly remember Fr. Sawchuk as their chaplain while stationed in Europe. Fr. Sawchuk was born Feb. 14, 1895 in Volkivtsi in Western Ukraine. His parents emigrated to Canada in 1899 when he was four years old, settling in Insinger, Saskatchewan. Fr. Sawchuk went on to continue his education at the Petro Mohyla Institute in Saskatoon, completing high school, his Teacher's College certification and the first years of humanities studies at university.

Молитви для військовослужбовців

Молитва до Великомученика Юрія Переможця про збереження життя

Святий славний всехвальний великомучениче Христів Юрію! Зібрані до храму Твого і поклоняючись, перед іконою Твоею святою, ми, люди, молимо Тебе, відомий заступниче наш: моли ж з нами і за нас Бога, Якого через Його милосердя можливо убагати, щоб Він милостиво вислухав нас, що просимо Його благостині, щоб не відкинув усіх наших прохань про спасіння та про потреби життя нашого. Нехай же подарує людям перемогу над супротивниками і нехай зміцнить у всіх битвах військо через благодать, що Тобі дана, і нехай переможе сили ворогів наших, що повстають на нас. Щоб були вони посоромлені, а пиха і гордіня їхні нехай будуть знищені і нехай вони усвідомлять, що у нас є Боже-ственна допомога. Усім, хто в скорботах та нещастях перебуває, яви всемогутній Твій захист. Ублагай Господа Бога і Творця всього, щоб Він визволив нас від вічної муки, щоб ми завжди прославляли Отця і Сина, і Святого Духа, і щоб вірно визнавали заступництво Твоє, нині і повсякчас, і на віки віків. Амінь

Псалом 90

Хто живе під охороною Всевишнього, той під покровом Бога Небесного оселиться. Каже він до Господа: "Ти Пристановище і Захист мій, Бог мій, і я уповаю на Нього". Він спасе тебе від сіті ловця і від пошести згубної. Плечима Своїми Він захистить тебе, і під тінню крил Його ти надійно спочиватимеш. Оборonoю тобі буде правда Його. Не побоїшся страху вночі, ані стріли, що летить удень. Ані пошести, що ходить у темряві, ані напасти духа зла опівдні. Впаде біля тебе тисяча, і десять тисяч праворуч тебе, але до тебе не наблизиться. Тільки очима твоїми будеш дивитися і помсту над беззаконними бачити. Бо ти сказав: "Гос-

подь—надія моя", і Всевишнього ти обрав за оборонця собі. Отже, не прийде до тебе лихо, і пошестя не наблизиться до оселі твоєї. Бо Він ангелам Своїм звелить, щоб охороняли тебе на всіх путях твоїх. На руках вони понесуть тебе, щоб нога твоя не спіткнулася об камінь. На гаспида й василиска ти наступатимеш і потопчеш лева й змія. Бо каже Господь: "За те, що він поклав надію на Мене, Я визволю його і захищу його, бо він знає ім'я Моє. Буде кликати Мене, Я почую його; буду з ним у скорботі, визволю його і прославлю його. Довгим життям одарую його і дам йому спасіння Моє".

Psalm 90 (91)

He who dwells in the help of the Most High, shall lodge in the shelter of the God of heaven. He shall say to the Lord, "You are my protector and my refuge, my God; I will hope in Him; For He shall free me from the snare of the hunters, And from every troubling word." He shall overshadow you with His shoulders, and under His wings you shall hope; His truth shall encircle you with a shield. You shall not be frightened by fear at night, nor from an arrow that flies by day, Nor by a thing moving in darkness, Nor by mishap and a demon of noonday. A thousand shall fall at your side, and ten thousand at your right hand, yet it shall not come near you; but you shall observe with your eyes, and you shall see the reward of sinners. For You, O Lord, are my hope; You made the Most High your refuge. Evils shall not come to you, and a scourge shall not draw near your dwelling; For He shall command His angels concerning you, to keep you in all your ways; in their hands they shall bear you up, lest you strike your foot against a stone; You shall tread upon the asp and the basilisk, and you shall trample the lion and the dragon. "For he hoped in Me, and I will deliver him; I will shelter him, because he knew My name. He shall call upon Me, and I will hear him; I am with him in affliction, and I will deliver and glorify him. With length of days I will satisfy him, and show him My salvation."

Святий Великомученик Димитрій Мироточивий Солунський

"Лієву гордість зневажив ти і до подвига нахилив сміливість Нестора."

Св. Димитрій—один з найпопулярніших православних святих. Його ікона подібна до ікони Св. Юрія, тільки у ній спис Святого піднятий над чоловіком а не над змієм, як бачимо в іконі Св. Юрія. Обидва Святі відомі, як "Святі Воїни". Але обидва також "Великомученики", бо ж їхня слава походить не від збройної перемоги а від перемоги здобутої жертвою свого життя ради Євангелії. Обидвох стратили за те, що вони були християнами.

Св. Димитрія виховали християнські батьки, як тримали Віру у таємниці, тому що перші три століття християнської доби були переповнені гонінням проти всіх, що наслідували Господа Ісуса Христа. Батько Димитрія був проконсулом, тобто володарем в ім'я Риму. Імператор Максиміян довіряв освіті Димитрія і назначив його зайняти пост проконсула на місці покійного батька. Один строгий дав йому наказ: "Умертви кожного, що кличе ім'я Христа". Натомість Димитрій використав свій пост, щоб проповідувати Євангелію. Коли почув про це Максиміян, то він був більш чим обурений. Він наказав Димитрія заарештувати, а Святий до- ручив своєму слугі, Лупові, який зго-

дом теж став Мучеником, роздати його земне майно, бо ж готував для себе скарби на Небесах.

Коли Максиміян прибув до м. Солуня, впливового міста Римської імперії, названого за пів-сестрою Олександра Великого, то там відбувалися гладіаторські ігрища. Максиміян високо цинив сильного гладіатора варварського (правдоподібно німецького) походження, Лія, якого ніхто не міг перемогти. Юний християнин Нестор вирішив прийняти виклик. Для цього він пішов до Димитрія бувшого Проконсула, який був знаходився у в'язниці. Тоді пішов він на змагання з молитвою, "Боже Димитрія, допоможи мені!" Він і переміг і Лія кинув на ті ж списи, на яких сконали всі попередні його суперники. Максиміян запалав гнівом і наказав юного Нестора стратити, а потім послав вояків до тюрми, де був Димитрій, щоб і його списками заколотити. Відбулося це 26-го жовтня 306 р (8-го листопада за григоріанським календарем).

Та переміг таки Димитрій, бо ім'я Максиміяна просто знаходимо в книгах історії, а Димитрій присутній у житті безліч вірних по всьому світі, які прикликають його до помочі у

труднощах і боях щоденного життя. Його допомогу прикликав Князь Димитрій, щоб зломити силу Золотої орди у битві Куликівській над річкою Дон у 1380 р., чим здобув собі і назву Димитрія Донського. Від того час православні на землях Русі моляться в суботу перед Празником Св. Димитрія за душ спочилих, а зокрема спочилих вояків, що загинули захищаючи свої землі від ворожих наїзників.

Ця практика продовжується в житті православних українців. Співпадає своєрідно зпоминання вояків, що згинули у світових війнах, яке проводимо в День Поминання.

І таким чином спогад про Св. Димитрія наставляє нас роздумувати над трагедією збройних конфліктів. Убивати людину—ніколи не є добрим ділом, бо ж кожна людина носить образ Божий у собі. Часом у цьому впалому (але й Богоспасаємому)—це менше зло (хоч і далі є злом). Смерть Лія пригадали Максиміянові та іншим язичникам, що це не груба сила перемагає, а перемагає віра. Ті, які вірять у люблячого Бога, Що піклується над Своєм творінням, хоч і помирають вічно живуть і провіщають славу Божу. Перемога над Золо-

тою ордою дала можливість будувати християнські нації. Смерть вояків, що згинули в боротьбі з нацистами перемогли цей неймовірно жорстокий і самообманений режим, які нанесли в світ такі страшні жахи.

Ми молимося разом зі Святими Димитрієм та Юрієм, щоб швидше настав день, коли всі війни назавжди перестануть під Божим Володінням. І ми віримо й провіщуємо, що так і буде. І просимо мудрості й відваги працювати для осягнення цього у нашому щоденному житті. Амінь.

—митр. прот. д-р Ігор Куташи

Holy and Glorious Great Martyr Demetrius the Myrrh-streamer of Thessalonica

"You bolstered the courage of Nestor, who then humbled the arrogance of Lyaeus in battle."

St. Demetrius is one of the most popular of Orthodox saints. His icon is similar to that of St. George except that his spear is raised to smite a man rather than a dragon, as in the case of St. George. In fact, both saints are known as "Military Saints". Both are also "Great Martyrs" for their glory, which lies not in any military victory, but in the victory that is won when one gives his life for the sake of the Gospel. Both men were put to death because they were Christians. St. Demetrius is also called "the Myrrh-streamer" because of fragrant healing oil which has flowed from his tomb.

St. Demetrius was brought up by Christian parents who kept their faith secret, because the first three centuries of the Christian era were rife with persecution of the followers of Jesus. His father was a pro-consul, a ruler of the city in the name of Rome. The emperor Maximian, trusting in the education of Demetrius, named him to the post held by the father before he died. He gave him a strict command: "Put to death anyone who calls on the name of Christ." In-

stead, Pro-consul Demetrius used his post to proclaim the Gospel. When Maximian heard of this he was more than furious and ordered that Demetrius be immediately arrested. The saint told his servant, Lupus, who also became a martyr, to give away his earthly goods for he was preparing for treasures in heaven.

When Maximian came to Thessalonica, an important city of the Roman Empire, named after the half-sister of Alexander the Great, the gladiatorial games were on. Maximian was particularly taken with a powerful foreign—probably German—gladiator named Lyaeus whom no one could defeat. A young Christian named Nestor decided to take on the challenge. For this he asked the blessing of the former Pro-consul Demetrius who was in prison. Then, he went to battle with the prayer: "God of Demetrius, help me!" He was victorious and Lyaeus was thrown onto the spears upon which all his prior opponents had met their end. Maximian was furious and had the young Christian put to death after which he sent soldiers to Demetrius' cell to kill him with spears. This

happened on Oct. 26 in the year 306, or Nov. 8 on the Gregorian Calendar.

However, it is Demetrius who prevailed—for Maximian is merely a name in history books, while Demetrius continues to be present in the lives of countless faithful throughout the world who ask for his help and protection in the trials and tribulations of earthly life. His help was invoked by Knyaz Dimitriy to break the power of the Golden Horde at the Battle of Kulikovo on the Don River in 1380, thereby receiving the title "Dimitriy of the Don." Ever since, the Orthodox of the lands of Kyivan Rus' have prayed on the Saturday before the Feast of St. Demetrius for the souls of the reposed, especially of the reposed soldiers who died defending their lands against hostile invaders.

This practice remains an important part of the Church life of the Ukrainian Orthodox. There is a synchronous connection with Remembrance Day when we pray for the soldiers who died in the world wars.

Thus the memory of St. Demetrius causes us to reflect upon the tragedy of armed conflict. The killing of other hu-

mans is never a good thing for every human bears the divine image. At times, in this fallen, but also redeemed, world it is a lesser evil—which is nonetheless an evil. The death of Lyaeus reminded Maximian and other pagans that brute force does not win the day. It is faith that is victorious. Those who act in faith in a loving and caring God, even though they die, continue to live forever to proclaim the glory of God. The defeat of the Golden Horde made it possible to strive to build Christian nations out of the empire held by the Horde. The death of the Allied soldiers made it possible to defeat the incredibly cruel and self-deceived regime of the Nazis who brought such horror into the world.

We pray with St. Demetrius and St. George that the day may be hastened when wars shall forever cease under the Kingship of God. We also believe and proclaim that it shall be so. And we ask for wisdom and courage to work for the attainment of this in our daily lives. Amen.

—Rt. Rev. Mitred Archpriest
Dr. Ihor Kutash

Remembrance Day, November 11

He was involved in the Ukrainian Orthodox Church movement in 1919, and took on leadership roles at the Institute and within the Church. Fr. Sawchuk was ordained in 1920.

Military Chaplaincy in Ukraine

Soon after independence in 1991, Ukraine created its own Armed Forces. While its aim is to eventually have an enlistment system, the army still retains

the conscription system for young men who have reached the age of 18. Since independence Ukraine's military cooperates with NATO and has been involved in UN peacekeeping operations in such countries as Iraq, Serbia, Croatia, Bosnia, Kosovo, Sierra-Leone and Liberia. Early on, Ukraine's military recognized the need to develop an Orthodox Christian moral basis for its service personnel and to provide an

Orthodox-based spiritual life for its conscripted soldiers and officers. The Armed Forces cooperate with all of the Ukrainian Orthodox Churches to develop a multifaceted program of military chaplaincy. A special prayer book for soldiers has been published, chapels and churches have been built for the needs of military service personnel and military chaplains attend annual training programs. The goals of the programs are spiritual education and to cultivate patriotism and loyalty among

personnel to their country and its people. Chaplains are assigned to the various military bases across the country and are also assigned to serve with battalions sent abroad on peace-keeping missions, most recently to Africa.

—Armed Forces of Ukraine; Synodal Administration of Theological and Patriotic Education, UOC-KP; Synodal Department of Cooperation with the Armed Forces and other Military Formations in Ukraine, UOC-MP